

skuelser. Baade Laboratoriets Skrivelse og Mejeriorganisationernes Svarkrivelse med de Bemærkninger, som Laboratoriet maatte ønske at knytte hertil, vil selvfølgelig blive tilstillet Udvalget, men det forekommer mig, at det, da der allerede er talt om, at saadanne yderligere Bemærkninger forefindes, vil være rigtigt at gøre opmærksom paa, hvad det da er, Laboratoriet siger. Efter at have gjort nogle Bemærkninger om, at man ikke har noget at indvende imod Produktionsberegningen, hedder det: „Derimod er der i Afsnit III, Side 6, to Ting, som neppe kan være rigtige, for det første Paastanden om, at Grovfoderet før Krigen blev af Malkekøerne udnyttet i 13,5 Øre pr. kg Foder-Eenhed. Vi har eftersat flere Kontrollforeningsregnskaber (f. Eks. Kvæg-avls- og Kontrollforeninger i Fyns Stift for 1913—14, de lollandske og sjællandske Kontrollforeningers Regnskaber og Beretningen om Konkurrence mellem veldrevne Landbrug samme Aar), Udtalelser af ledende Mænd (f. Eks. Madsen-Mygdal), Diskussioner i Landbrugspressen m. m., men intetsteds findes noget Holdepunkt for, at 13,5 Øre skulde være et sandt Udtryk for Udnytningsværdien pr. Grovfoderenhed. Følgende Opstilling vil vise dette.“ Denne er nu saa detailleret, at det ikke er rimeligt, at jeg oplæser den her, men derimod, at den, naar den kommer til Udvalget, bliver trykt i dets Betænkning og derved bliver tilgængelig for Offentligheden. Gennem denne Beregning naar man til, at en Grovfoderenhed før Krigen højst kunde blive værdsat til 11 Øre i Stedet for til 13,5 Øre. Dette forrykker jo helt Grundlaget for Beregningen. Og videre hedder det: „Dernæst regnes der i Fællesorganisationens Forslag med, at der ved den Fodring, der vil blive at anvende til Vinter, vil medgaa 30 Foderenheder til 26 kg Mælk, eller at 100 Foderenheder vil give 87 kg Mælk (svarende til Tallet 115 ovenfor). Ganske vist vil Mælmængden gaa ned paa Grund af Kagemangelen, men længere end til 100 Foderenheder — 100 kg. Mælk, kan man ikke regne, naar der kommer til at indgaa en Del Korn i Køernes Foder, og dette argumenteres der jo netop for i Forslaget, Side 4.“ Laboratoriets Skrivelse slutter med at sige, at „da der ikke i Skrivelsen meddeles noget om, hvor man har de to Tal fra, eller hvad man støtter dem paa — altsaa en Grovfoderenhed lig 13,5 Øre og 30 Foderenheder lig 26 kg Mælk — saa vilde det vist være rigtigt at affordre Organisationerne en Redegørelse herfor, da det jo dog er disse Tal, der helt bærer Forslaget økonomisk.“ Det

vil altsaa ses, at ligesom i Ernæringsraadet praktiske Landmænd som Niels Frederiksen og Moesgaard-Kjeldsen og teoretiske Kendere af Landbruget som K. Hansen og Holger Møllgaard har bestridt Rigtigheden af Mejeriorganisationernes Beregning, saaledes bestrides den ogsaa af Forsøgslaboratoriet.

Alt dette vil gøre det forstaaeligt, at jeg for mit Vedkommende ikke har fundet det muligt at acceptere en højere Pris end den, som Ernæringsraadets Flertal har bragt i Forslag, thi hvis disse Beregninger af Ernæringsraadet holder Stik, vilde det ikke være rigtigt at fastsætte en saa høj Garantipris som den, der foreslaas fra anden Side; da vilde nemlig det Beløb, som Forskellen mellem 5 Kr. 70 Øre og 5 Kr. 30 Øre repræsenterer, være en Overpris, som vilde være at betale Landbruget for denne Produktion, og det er et overmaade stort Beløb, en Snes Mill. Kr., der her er Tale om. Hvis man indfører 5 Kr. 70 Øre i Stedet for 5 Kr. 30 Øre, bliver de Beregninger, som foreligger i Lovforslaget, at ændre saaledes, at den samlede Udgift ved Lovens Gennemførelse ikke bliver 55 Mill. Kr., men 75 Mill. Kr. Hvis nu tilmed det ærede 6te Medlem for Præstø Amt (Ulrich) har Ret i den Formodning, at Produktionsberegningen — som ikke stammer fra Regeringen, en Vending, det ærede Medlem brugte, men fra Mejeriorganisationerne — ikke holder Stik, men der kommer mindre Smør og Mælk frem, end der her er regnet med, stiger Udgifterne for Statskassen yderligere meget stærkt, saa kan vi let naa op paa et Beløb af mellem 75 og 100 Mill. Kr., ja, i det Tilfælde, at man ikke erholder noget til Eksport, vil en Garantipris af 5 Kr. 70 Øre betyde alene for Smørprisens Fastholden over 100 Mill. Kr., hvortil yderligere vilde komme alt, hvad Mælkeordningen kræver.

Ærede Medlemmer vil heraf se, at der her er Tale om en Sag, som bør behandles med en vis Forsigtighed. De bør ikke kræve den højere Pris, medmindre de uimodsigeligt kan godtgøre, at Produktionsomkostningerne er saa høje, at denne Smørpris er nødvendig. Hvis de uden at kunne godtgøre det kræver en saa høj Pris, er det, de foreslaar, i Virkeligheden en Betaling udover rimelig Produktionspris til Landbruget paa en Snes Mill. Kr. Ingen af de Prisfastsættelser, vi hidtil har været med til, har været af den Beskaffenhed, at det med nogen Ret har kunnet paastaas, at der af Staten ydes en Subvention til Landbruget. Ved den Pris, man her forlanger, er man inde paa at gøre en saadan Betragting berettiget.